

Arrest

nr. 190 532 van 8 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, diende een eerste asielaanvraag in op 11 juni 2015.

Op 29 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep.

Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 19 juli 2017. De commissaris-generaal nam op 25 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag in hoofde van verzoeker.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U werd geboren op 02-07-1995 in Mogadishu. U bent etnisch Habar Gedir, familieclan Hawiye. U bent gehuwd op 3-01-2014 met Q.A.A.M. in Mogadishu en u heeft geen kinderen. U en uw broer vervoerden mensen met jullie minibus in Mogadishu. Uw broer was de chauffeur en u was het hulpje. U verklaarde dat er op een avond een jongen naar jullie toekwam die zei dat zijn vrouw naar het ziekenhuis moest gaan om te bevallen. Uw broer zei eerst dat jullie hem niet konden helpen omdat het nogal laat was op de avond, maar de jongeman bleef smeken. Uiteindelijk zijn jullie meegegaan en na een halfuurtje rijden kwamen jullie aan bij zijn huis. Hij vroeg jullie mee naar binnen, maar toen jullie in het huis waren, kwamen er plots gemaskerde mannen tevoorschijn. Ze vroegen de autosleutel. Uw broer zei eerst dat jullie zelf de auto nodig hadden. Jullie werden geslagen en uiteindelijk gaf uw broer de sleutel af. Jullie werden vastgebonden en jullie gsm's werden afgenomen. Pas de volgende avond kwamen ze terug, blinddoekten jullie en namen jullie mee naar een plaats waar jullie auto stond. Vervolgens belden jullie jullie moeder en vertelden haar wat er gebeurd was. Jullie moeder zei dat er bewakers van het presidentieel paleis waren aangevallen en raadde jullie aan om de auto de verstoppen, niet naar huis te komen en te vluchten. Uw broer ging niet akkoord en jullie zijn toch naar huis gegaan nadat jullie de auto weggebracht hadden. Jullie ouders raadden jullie aan om de volgende dag naar het leger te gaan om uit te leggen wat er gebeurd was. De volgende ochtend stonden er echter Somalische soldaten voor jullie deur. Uw broer en vader gingen naar buiten om alles uit te leggen, maar de soldaten werden kwaad en wilden uw broer meenemen. Uw broer verzette zich, waarop uw broer en vader doodgeschoten werden. U was ondertussen binnen gebleven en u bent langs de achterkant van het huis gevlucht naar buiten, naar het huis van uw oom. U legde uit aan uw oom wat er gebeurd was, waarop uw oom naar jullie huis is gegaan. De soldaten wilden dat u ook naar hen gebracht zou worden. Uw broer en vader werden begraven en u bleef ondergedoken bij uw oom tot uw vertrek uit het land. U bent op 23-04-2015 met het vliegtuig vertrokken uit Somalië naar Turkije. In Turkije heeft u de boot genomen naar Griekenland, vanwaar u het vliegtuig heeft genomen naar Nederland. U bent vervolgens met de trein naar België gereisd, waar u aankwam op 11-06-2015 en er **een eerste keer asiel heeft aangevraagd** op 11-06-2015.*

*Op 29-11-2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en **diende op 19-07-2017 een tweede asielaanvraag in**. Ter staving van uw huidige asielaanvraag, legt u een document neer van het ziekenhuis in Mogadishu, waarin vermeld wordt dat H.F.M. en A.H.F. aan hun verwondingen zijn overleden in het ziekenhuis op 18-04-2015. Voorts bevat uw administratief dossier een document vanwege de Somalische ambassade in België, waarin staat dat u de Somalische nationaliteit heeft.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u er niet in slaagde om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. De door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas werden tijdens uw eerste asielaanvraag beoordeeld, waarna die ongeloofwaardig gevonden werden. U ging niet in beroep. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige

asielaanvragen incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U gevraagd op basis van welke elementen u opnieuw asiel aanvraagt, verklaarde u dat u ziek geworden bent toen u in België kwam, dat u werd geholpen door de Belgische overheid met een operatie in het ziekenhuis, dat u geen verzorging zal krijgen zoals u er krijgt in België als u terugkeert naar uw land en dat u vreest voor uw leven in uw land (zie 'Schriftelijke Verklaring Meervoudige aanvraag, punt 1.1). Deze door u ingeroepen medische redenen houden op zich echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van de medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. U verklaarde verder dat het probleem waardoor u uw land heeft verlaten er nog steeds is en u uw leven daar niet kan vertrouwen (zie 'Schriftelijke Verklaring Meervoudige aanvraag, punt 1.2). U verklaarde dat u nu bewijzen heeft gevonden, dat het nu duidelijk is voor u dat de overheid u beschuldigt en dat Al-Shabaab ook heeft gezegd dat u de samenwerking met hen heeft geweigerd, dat beide kanten niet goed zijn voor uw leven (zie 'Schriftelijke Verklaring Meervoudige aanvraag, punt 1.3). Later herhaalt u slechts wat u reeds heeft gezegd tijdens uw eerste asielaanvraag (zie 'Schriftelijke Verklaring Meervoudige aanvraag, punt 2.7). U legt een brief neer van het ziekenhuis van Madina, Mogadishu, opgesteld op 21-04-2015, waarin vermeld wordt dat H.F.M., geboren op 08-06-1950 en zijn zoon, A.H.F. geboren op 10-05-1972, overleden zijn op 18-04-2015 ten gevolge van hun verwondingen. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en de inhoud van de brief **in het verlengde liggen van uw eerdere verklaringen over uw problemen met uw clan en uw schoonfamilie**. De door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas werden tijdens uw eerste asielaanvraag reeds beoordeeld, waarna die ongeloofwaardig gevonden werden. Verder kan er opgemerkt worden dat er weinig waarde kan gehecht worden aan dit document, gezien de authenticiteit van dit document betwist kan worden (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Zo beschrijft de COI Focus van Somalië over Betrouwbaarheid van (identiteits-)documenten dat er vervalsers gearresteerd werden in Mogadishu in 2016 die documenten zoals schoolcertificaten, landeigendomstitels, identificatiebewijzen voor overheidsfunctionarissen, paspoorten en andere documenten namaakten, en dat mensen die huwelijksaktes nodig hebben die kopen bij vervalsers volgens een bron uit Garowe - Puntland, gezien deze niet afgeleverd worden door de autoriteiten.

Bovendien blijkt een deel van de inhoud van de brief weinig coherent met uw verklaringen: U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag, tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), dat u denkt dat uw vader in maart 2015 is overleden (zie 'Verklaring DVZ', punt 13), hoewel de brief van het hospitaal vermeldt dat uw vader op 18-04-2015 in het ziekenhuis zou zijn binnengebracht en dezelfde dag overleden is. Het is uiterst opmerkelijk dat u het overlijden van uw vader [en uw broer] eerst in maart situeerde, hoewel ze slechts 5 dagen voor uw vertrek uit Somalië op 23-04 zouden zijn overleden [u verklaarde dat u vertrok uit Somalië op 23-04 (gehoorverslag CGVS, p. 13)]. Verder verklaarde u tijdens het interview voor de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw broer Abdihakim geboren werd op 07-07-1980, hoewel de brief van het hospitaal vermeldt dat hij geboren werd op 10-05-1972, **waardoor hij acht jaar ouder is dan wat u verklaarde**. Dat u uw broer acht jaar ouder schatte dan hij was, komt dan ook uiterst bevreemdend over gezien u dagelijks met uw broer samenwerkte in de minibus. Deze vaststelling doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

In uw administratief dossier bevindt zich voorts een brief van de Somalische ambassade van België, waaruit blijkt dat u de Somalische nationaliteit heeft. Het dient opgemerkt te worden dat uw Somalische nationaliteit in deze niet betwist wordt. Bovendien vermeldt de beschikbare informatie, toegevoegd aan administratief dossier (zie informatie over Betrouwbaarheid van documenten), dat de ambassade zich niet kan baseren op officiële gegevens om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.

Uw advocaat vermeldt in een brief dat u leed aan een chronische ziekte ten tijde van het gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, een ziekte die slechts een maand later volledig behandeld was, en merkt op dat dit mogelijks enige invloed heeft gehad op uw psychische situatie. Wat betreft deze laatste opmerking, dat uw ziekte mogelijks enige invloed heeft gehad op uw psychische situatie, dient opgemerkt te worden dat dit een losse bewering is die geenszins steun vindt in het administratief dossier, aangezien u tot op heden geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat u door psychologische problemen verhinderd zou zijn om coherent en helder te antwoorden op vragen

van het CGVS (integendeel, u bleek van bepaalde details op de hoogte te zijn: u verklaarde bijvoorbeeld dat het ongeveer 6 uur 's avonds was toen jullie werden vrijgelaten [gehoorverslag CGVS, p. 15]). Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat de informatie over de veiligheidssituatie in Mogadishu gedateerd zou zijn, dient opgemerkt te worden dat de COI Focus intussen geüpdatet werd (zie infra en informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielsezoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke

vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden gevisieerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar

staatschouwen van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlements- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat "Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond; er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald." Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 augustus 2017 een schending aan van *“artikel 8 van de Richtlijn 2005/85/EG Van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus”*; *“schending van artikel 3 en 13 EVRM”*; *“Schending van de materiële motiveringsplicht en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoeker stelt dat de bevoegde autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het onderzoek en de beoordeling van elke asielaanvraag, wat conform artikel 8 van de procedurerichtlijn dient te gebeuren.

Volgens verzoeker kan eenzelfde afgeleid worden uit artikel 3 juncto artikel 13 EVRM. *“In geval van uitzetting of refoulement is de beoordeling van het risico afhankelijk van alle omstandigheden. Het onderzoek moet rigoreus zijn, doch wordt er een zware last op de schouders van verzoeker gelegd om het risico van onmenselijke en vernederende behandeling aan te tonen en om voldoende 'substantiële redenen' aan te voeren. Tegelijkertijd, door de bijzondere omstandigheden waarin asielzoekers zich kunnen bevinden, heeft het EHRM gesteld dat zij 'het voordeel van de twijfel moeten krijgen als het gaat om de geloofwaardigheid van hun uitspraken en de documenten ter ondersteuning daarvan.”*

Verzoeker voert aan dat *“[o]m de bescherming van een schending van artikel 3 van het EVRM te waarborgen, is het dus aan de verdragsluitende partijen om een individueel en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de door verzoeker opgestelde klachten”*. Hij verwijst naar *“R.J. tegen Frankrijk”* waarbij medische documenten door de bevoegde autoriteiten niet in rekening genomen waren nu deze gebaseerd waren op de verklaringen van de asielzoeker. Het EHRM oordeelde hieromtrent: *“Par seule invocation du caractère lacunaire du récit, le Gouvernement ne dissipe pas les fortes suspicions sur l'origine des blessures du requérant”*.

Het verzoekschrift verwijst voorts naar een *“arrest van de Raad van State om te stellen dat vernietiging op zijn plaats is wanneer het Commissariaat-Generaal de motiveringsplicht geschonden heeft: “De beslissing moet worden verbroken indien zij op een verkeerd motief berust” (R.v.St, 27.11.1981, n° 21.606, Arr. R.v.St., 1981, 1722)”*.

Aangaande het door verzoeker neergelegde bijkomende document, merkt verzoeker op dat volgende elementen volgens UNHCR in rekening dienen gebracht te worden bij het beoordelen van een persoonlijk asielrelaas: *“Emotional trauma, stigma, internalized homophobia, fear and/or mistrust of authorities, feelings of shame, cultural implications, age, level of education, personal awareness and many other factors could lead to a level of inconsistency in the account and/or explain the person's inability to provide detail”*.

Voorts voert het verzoekschrift aan dat verweerder niet enkel het *“lacunière”* karakter van het nieuwe stuk kan inroepen, *“doch zelf bijkomende onderzoeken dient uit te voeren, daar waar het aannemelijk is gemaakt dat het doorslaggevende elementen betreft betreffende de beoordeling van het initiële asielinterview.”*

Verzoeker is van oordeel dat de informatie waarnaar verwezen wordt in het document (aangaande de betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Somalië) geheel steunt op verouderde informatie en bovendien verwijst naar documenten dewelke afkomstig zijn van de overheidsdiensten. Het neergelegde document betreft echter een document opgemaakt door het ziekenhuis van Madina in Mogadishu. Verzoeker verwijst dienaangaande naar: *“OCHA-representative (...) [aan] that 'medical, educational, and employment records [are] issued by various private agencies, such as private hospitals, companies, universities, etcetera. (...) According to the website of Mogadishu City Hospital, the hospital has a 'Medical Records and Information Department' and the hospital has records and information services for [the] management of hospital hospital performance... (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Somalia: Ability to obtain documentation, including medical education, and employment records; effectiveness of the postal service, on both the domestic and international level, 6 maart 2017,SOM105755.E)”*.

Waar verweerder aanhaalt dat de inhoud van de brief niet in overeenstemming is met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag, met name aangaande de datum van overlijden van verzoekers broer en vader, voert verzoeker aan dat verweerder zich dient te focussen op materiële en noodzakelijke feiten en niet slechts op minder belangrijke elementen. Hij verwijst hiernaar “UNHCR, *Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum systems*” van mei 2013, waarin voorbeelden van materiële feiten worden opgesomd.

Het verzoekschrift geeft aan dat in voorliggend dossier volgende materiële feiten in overweging dienen genomen te worden: *“verzoeker werd op jeugdige leeftijd geconfronteerd met een gewelddadige carjacking, waarna hij zijn vader en zijn broer verloor. Verzoeker werkte dagelijks samen met zijn broer en had hier dan ook een hechte band mee, waardoor het plotse verlies des te traumatisch overkomt. Verzoeker kon aangeven dat dit alles gebeurde in de eerste maanden van 2015, doch moest de exacte datum schuldig blijven”*.

Volgens verzoeker kan dit element derhalve *“niet weerhouden worden om tot de ongeloofwaardigheid van voorliggend nieuw element te besluiten. Integendeel, het is een aanleiding om het gehele dossier andermaal te onderzoeken, dit in het licht van het nieuwe medisch attest dat ongetwijfeld de verklaringen van verzoeker bevestigt.”*

Aangaande de tegenstrijdigheid in de geboortedatum van verzoekers broer, stelt het verzoekschrift dat het niet ondenkbaar is dat de broer van verzoeker niet in het bezit is van een geboorteakte en derhalve niet op de hoogte is van zijn exacte leeftijd en verwijst naar: *“In correspondence with the Research Directorate, the Executive Director of the Somali Canadian Association of Etobicoke stated that due to the civil war all personal records were destroyed. Therefore an infrastructure [of documentation] does not exist in Somalia that is comparable to Canada. Regarding current personal records, the Somali government is working on proper record keeping; however, they are not fully functional like Canada. (...) “birth certificates are rarely issued, and in principle, [a birth certificate] is only issued if the child is born in a hospital. It's worth [noting that] the majority of babies are born at home.” (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Somalia: Ability to obtain documentation, including medical education, and employment records; effectiveness of the postal service, on both the domestic and international level, 6 maart 2017, SOM105755.E)”*.

Volgens verzoeker diende verweerder zich derhalve *“te informeren bij verzoeker waarom hij in zijn interview stelde dat zijn broer geboren was op 07/07/1980 en tevens diende na te gaan waarop het medisch stuk zich baseert met de bewering dat zijn broer op 01/05/1972 werd geboren”*. Bovendien wijst dit volgens verzoeker op de culturele ongevoeligheid van verweerder bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu haalt verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Hij stelt dat de specifieke situatie, afkomst en seksuele geaardheid in rekening dient gebracht worden, wat niet werd gedaan volgens verzoeker.

Voorts stelt verzoeker dat uit verschillende bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu veel volatieler geworden is. Bovendien zijn de overheidstroepen in een aantal wijken in Mogadishu weinig tot niet aanwezig en worden ook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van overheidstroepen, AMISOM en andere milities aan het licht gebracht. Het is derhalve duidelijk dat *“de aanwezigheid van overheidstroepen, noch van de VN veiligheidsmacht deze volatiele situatie kan counteren.”*

Verwijzend naar *“UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I), mei 2016”* stelt verzoeker dat verweerder een bijkomend onderzoek had moeten voeren naar de terugkeermogelijkheden in zijn persoonlijke en individuele geval. Verzoeker voert aan dat men zijn persoonlijke familie- en clannetwerk had moeten onderzoeken, alsook in overweging nemen naar welke wijk van Mogadishu hij zou trekken.

Tot slot dient volgens verzoeker nog rekening gehouden te worden met rapporten van de Britse Home Office die dateren van juli 2017, waarin wordt gesteld dat Al Shabaab zich 's nachts kan voortbewegen in stedelijke centra, alsook dat de stad volgens sommige bronnen geïnfiltreerd is door Al Shabaab. Dit wordt bevestigd door de Danish Immigration Service in haar rapport van maart 2017.

In hoofdorde wordt gevraagd aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus en uiterst ondergeschikte de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 25 juli 2017 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn tweede en huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij in Somalië vreesd gedood te worden door Somalische soldaten, die beweerdelijk in 2015 zijn broer en vader hebben gedood.

Op 29 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon gehecht worden aan de door verzoeker geopperde feiten. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In deze is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Gelet dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 april 2010 (CG nr. 0811652Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst verzoeker naar zijn initieel vluchtrelaas. Hij legt ter ondersteuning volgende document neer bij het CGVS: een document van het ziekenhuis van Madina, Mogadishu, opgesteld op 21 april 2015, waarin vermeld wordt dat H.H.M., geboren op 8 juni 1950 en zijn zoon, A.H.F., geboren op 10 mei 1972, aan hun verwondingen zijn overleden in het ziekenhuis op 18 april 2015. Voorts bevat het administratief dossier een document van de Somalische ambassade in België, waarop vermeld staat dat verzoeker de Somalische nationaliteit heeft.

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de elementen aangebracht in de tweede asielaanvraag niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat de door verzoeker aangevoerde feiten ongeloofwaardig zijn.

2.7. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien verzoekers verklaringen beperkt blijven tot een verwijzing naar zijn eerder uiteengezette asielmotieven in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag.

2.8. Er kan samen met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij ziek geworden is bij zijn aankomst in België, dat hij geholpen werd door de Belgische overheid met een operatie in het ziekenhuis, dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen verzorging zal krijgen zoals in België en dat hij voor zijn leven vreest (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 10 juli 2017, punt 1.1). Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven medische redenen vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Daarnaast verklaarde verzoeker dat “[h]et probleem, waardoor ik mijn land heb verlaten, is nog steeds daar. Ik kan mijn leven daar niet vertrouwen” (schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag van 10 juli 2017, punt 1.2) en dat hij inmiddels bewijzen gevonden heeft (schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag van 10 juli 2017, punt 1.3). De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen, alsook de brief van het ziekenhuis van Madina waarin vermeld wordt dat H.F.M. en A.H.F. in het ziekenhuis overleden zijn op 18 april 2015, in de lijn liggen van verzoekers eerdere verklaringen over zijn problemen met de overheid enerzijds en Al Shabaab anderzijds, welke reeds ongeloofwaardig bevonden werden in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

2.9. De Raad merkt op dat de brief van het Madina ziekenhuis een fotokopie betreft, waaraan de Raad geen geloof hecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bovendien blijken elementen uit de voormelde brief tegenstrijdig met verzoekers verklaringen. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij denkt dat zijn vader, alsook zijn broer (verklaring DVZ van 27 april 2015, punt 17), in maart 2015 overleden zijn (verklaring DVZ van 27 april 2015, punt 13a), terwijl de brief vermeldt dat zijn vader en zijn broer op 18 april 2015 zijn overleden. Dergelijke incoherente verklaringen over essentiële elementen die de kern van verzoekers asielrelaas raken, doen fundamenteel afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verklaringen, temeer het overlijden van verzoekers vader en broer de directe aanleiding voor verzoekers vlucht was uit Somalië, nu zij volgens het neergelegde attest vijf dagen voor zijn vlucht op 23 april 2015 overleden zijn. Er kan derhalve niet ingezien worden hoe verzoeker hun overlijden dermate verkeerd kan situeren in de tijd, indien de feiten werkelijk gebeurd zijn.

Daarnaast gaf verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag aan dat zijn broer A.H.F. geboren werd op 7 juli 1980 (verklaring DVZ van 27 april 2015, punt 17), terwijl de brief van het ziekenhuis vermeldt dat A.H.F. op 10 mei 1972 geboren is, waardoor hij acht jaar ouder is dan verzoeker verklaarde. Dergelijke vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het verzoekschrift stelt dat verzoekers broer – in overeenstemming met de aangevoerde informatie aangaande identiteitsdocumenten in Somalië – niet in het bezit is van een geboorteakte en derhalve niet op de hoogte is van zijn exacte leeftijd. Hoewel kan aangenomen worden dat men zich baseert op een geschatte geboortedatum, betreft het *in casu* geen klein verschil, doch een afwijkende schatting van acht jaar, wat in geen geval aanvaard kan worden. Dat verzoeker nog op de culturele ongevoeligheid van verweerder hieromtrent wijst, is dan ook niet dienstig en bovendien verklaart dit niet waarom verzoeker als kind en jongere niet zou weten dat zijn grote broer veel ouder is te meer hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel wist te zeggen wanneer al zijn vier broers waren geboren.

Waar het verzoekschrift aanvoert dat het CGVS zich dient te focussen op materiële en noodzakelijke feiten en niet op elementen die minder belangrijk zijn en dat de tegenstrijdige data niet kunnen weerhouden worden om tot de ongeloofwaardigheid van het nieuw element te besluiten, merkt de Raad op dat het overlijden van verzoekers vader en broer wel degelijk een materieel feit inhoudt, nu dit de directe aanleiding van verzoekers vlucht uitmaakte en aldus centraal staat in verzoekers asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker hun overlijden aanvankelijk in maart 2015 situeert, terwijl de feiten zich vijf dagen voor zijn vlucht op 23 april 2015 voordeden, toont aan dat verzoekers verklaringen niet op waarheid berusten, nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker deze gebeurtenissen, die vlak voor zijn vlucht plaatsvonden, dermate verkeerd in de tijd zou situeren. Hoe dan ook volstaat het niet louter documenten neer te leggen om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen. De kern van verzoekers asielrelaas is nog steeds een aanslag op het presidentieel paleis gebruikmakend van de minibus van verzoekers broer en waarbij 10 doden zouden gevallen zijn en de veiligheid van de Somalische president in het gedrang kwam. Echter de bestreden beslissing genomen in de eerste asielaanvraag op 29 november 2016 stelde duidelijk dat dat geen dergelijke aanslag werd gepleegd in maart of april 2015. Verzoekers asielrelaas is dan ook verzonnen. De thans neergelegde documenten kunnen geen andere lezing geven van de kernelementen van verzoekers asielrelaas.

Waar het verzoekschrift vervolgens aangeeft dat rekening dient gehouden worden met de traumatische ervaringen van verzoeker – wat een loutere bewering is nu verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt -, licht verzoeker dit geenszins toe, noch toont hij objectief aan hoe zijn voorgehouden traumatische ervaringen een invloed hebben gehad op zijn verklaringen.

2.10. Ook de brief van de Somalische ambassade in België, waaruit blijkt dat verzoeker de Somalische nationaliteit heeft en welke zich in het administratief dossier bevindt, kan bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen. Daargelaten dat de beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten met passende voorzichtigheid dient te gebeuren (zie informatie in het administratief dossier), merkt de Raad op dat verzoekers identiteit, noch diens nationaliteit betwist wordt.

2.11. Het bij het CGVS neergelegde begeleidend schrijven van verzoekers advocaat van 19 juli 2017 vermeldt dat verzoeker leed aan een chronische ziekte tijdens het gehoor voor het CGVS in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en voert aan dat dit mogelijks een invloed heeft gehad op verzoekers psychische situatie. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat hij psychologische problemen had, laat staan dat deze een invloed zouden gehad hebben op zijn verklaringen die hij aflegde voor het CGVS. Het tegendeel blijkt uit zijn verklaringen (zie gehoorverslag van het CGVS van 19 oktober 2016). Ter terechtzitting wordt gesteld dat verzoeker aanslepende problemen heeft omwille van een slecht verzorgde tuberculose waaruit evenmin psychologische problemen kunnen blijken.

2.12. Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat “*betrokkene toegang moet krijgen tot een remedie met automatisch schorsingseffect*”, wat “*in voorliggend dossier duidelijk niet langer het geval*” is, dient te worden opgemerkt dat huidig beroep wel degelijk een schorsende werking heeft overeenkomstig artikel 39/70, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat stelt: “*Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.*” Dergelijk argument mist juridische grond.

2.13. Het verzoekschrift stelt verder nog dat de bevoegde autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het onderzoek en de beoordeling van elke asielaanvraag, wat “*dient te gebeuren conform artikel 8 van de asielprocedure richtlijn*”. Daargelaten dat verzoeker eraan verzaakt concreet uiteen te zetten waarin en hoe deze rechtsregel geschonden zou zijn, kan niet worden ingezien op welke manier de bestreden beslissing artikel 8 van de asielprocedure richtlijn (bedoeld wordt Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) zou schenden. Nog daargelaten verzoeker verwijst naar de oude Richtlijn 2005/85/EG, stelt artikel 10 “Behandelingsprocedure” van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) dat “*1. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan. 2. Bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming gaat de beslissingsautoriteit eerst na of de verzoekers als vluchteling kunnen worden aangemerkt en zo niet, of zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. 3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat: a) het onderzoek naar en de beslissing over verzoeken individueel, objectief en onpartijdig wordt verricht, respectievelijk genomen; b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; c) het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, de nodige kennis heeft over de normen die van toepassing zijn op het gebied van het asiel- en vluchtelingenrecht; d) het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, de mogelijkheid heeft om, telkens wanneer dat nodig is, advies te vragen van deskundigen over specifieke kwesties, zoals medische, culturele, religieuze, kind- of gendergerelateerde kwesties. 4. De in hoofdstuk V bedoelde instanties hebben via de beslissingsautoriteit of de verzoeker dan wel anderszins toegang tot de in lid 3, onder b), bedoelde algemene informatie die zij nodig hebben om hun taak uit te oefenen. 5. De lidstaten stellen voorschriften vast voor de vertaling van stukken die relevant zijn voor de behandeling van verzoeken.*”

Het betreft hier een tweede asielaanvraag waarbij verzoeker zelf stelt dat hij zich geheel steunt op de elementen aangebracht in zijn eerste asielaanvraag die grondig werd onderzocht. Verzoeker meende niet in beroep te moeten gaan tegen de eerste weigeringsbeslissing. Hij kan thans bezwaarlijk menen dat deze eerste weigeringsbeslissing onvoldoende werd onderzocht wanneer hij eerder meende dat hij niet nuttig een beroep kon gaan.

Dit onderdeel van het middel in zoverre al ontvankelijk aangevoerd, is ongegrond.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): “*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen*” waaronder talrijke rapporten van de United Nations High

Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.16. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.17. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al-Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. In april 2017 duidde de nieuwe president een nieuwe burgemeester voor de hoofdstedelijke regio Banadir (Mogadishu) aan.

2.18. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al-Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al-Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al-Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al-Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al-Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.19. Ten slotte is het niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al-Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al-Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al-Shabaab.

2.20. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit *“conflict-affected areas”* nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een

ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.21. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.22. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviséerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.24. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met

artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

2.25. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Bovendien vond in september 2016 de *Intergovernmental Authority on Development* plaats in Mogadishu, waarbij staatshoofden uit de Hoorn van Afrika veiligheidskwesties bespraken. Tot slot werden in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen georganiseerd, waarna een vlotte en vreedzame machtsoverdracht plaatsvond. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor Mogadishu.

2.26. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slegen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.27. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Waar verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een

dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.30. Aldus wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat "Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond; er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald." Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.31. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.32. De Raad wijst er nog op dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, tot zijn bevoegdheid behoort.

De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekster geen nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking komt.

2.33. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK